

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/166/2017
Identifikačné číslo spisu: 5112202272
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5112202272.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti R.: S., nar. XX.XX.XXXX a Q., nar. XX.XX.XXXX, obe bytom u matky, obe maloleté deti zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, deti rodičov: matky J. R., bývajúcej v M., A. U. XXXX/XX, a otca J. N. G., bývajúcemu v Q., A. XXA, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Eva Hlaváčová, spol. s r.o., so sídlom v Nitre, Farská 12, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, vedenej Okresným súdom Žilina pod č.k. 37P 31/2012, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2017 sp.zn. 11CoP/10/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. júna 2016 č.k. 37P 31/2012-958 uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu mal. Q. sumou 700 Eur mesačne od 18.01.2012 do 31.08.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 350 Eur mesačne k rukám matky (ďalej aj „navrhovateľky“) a na sporiacu časť výživného sumou 350 Eur na osobitný účet zriadený matkou; sumou 1100 Eur mesačne od 01.09.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 900 Eur mesačne k rukám matky a na sporiacu časť výživného sumou 200 Eur mesačne na osobitný účet maloletej zriadený matkou, to vždy do 3. dňa mesiaca, na ktorý sa výživné poskytuje; uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu mal. S. N. sumou 500 Eur mesačne od 09.09.2012 do 31.08.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 250 Eur mesačne a na sporiacu časť výživného sumou 250 Eur mesačne na osobitný účet maloletého zriadený matkou; sumou 1100 Eur mesačne od 01.09.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 900 Eur mesačne k rukám matky a na sporiacu časť výživného sumou 200 Eur mesačne na osobitný účet maloletého zriadený matkou, a to vždy do 3. dňa mesiaca, na ktorý sa výživné poskytuje. Otcovi uložil povinnosť uhradiť nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 18.01.2012 do 31.08.2016 na mal. Q. vo výške 24 426,12 Eur, z toho na spotrebnú časť výživného k rukám matky sumou 5018,06 Eur a na sporiacu časť výživného sumou

19408,06 Eur na osobitný účet maloletej zriadený matkou, ďalej na mal. S. N. uložil otcovi povinnosť uhradiť nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 09.09.2012 do 31.08.2016 vo výške 16 606,66 Eur, z toho na spotrebnú časť výživného k rukám matky sumou 4 673,33 Eur a na sporiacu časť výživného na osobitný účet maloletého sumu 11 933,33 Eur, to všetko do 12 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Matke uložil povinnosť sporiace osobitné účty maloletých zriadiť a ich názov a číslo oznámiť otcovi do 7 dní od doručenia rozsudku. S prostriedkami maloletých na uvedených účtoch je matka oprávnená nakladať len so súhlasom súdu. K náhrade trov konania vyslovil, že súd prvej inštancie o náhrade trov konania rozhodne osobitným uznesením.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnuté rozhodnutie na základe podaného odvolania otca v rozsahu a z dôvodov § 65, § 66 C. m. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) postupom v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p., rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v zmysle § 387 ods. 1, 2 C. s. p. ako vecne správny, v časti výroku týkajúceho sa uloženia povinnosti otcovi prispievať na výživu maloletej Q. sumou 700 EUR mesačne od 18.01.2012 do 31.08.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 350 Eur mesačne k rukám matky a na sporiacu časť výživného sumou 350 Eur na osobitný účet zriadený matkou, uloženia povinnosti otcovi prispievať na výživu mal. S. N. sumou 500 Eur mesačne od 09.09.2012 do 31.08.2016, z toho na spotrebnú časť výživného sumou 250 Eur mesačne a na sporiacu časť výživného sumou 250 Eur mesačne na osobitný účet maloletého zriadený matkou; uloženia povinnosti otcovi uhradiť nedoplatok na zročnom výživnom za obdobie od 18.01.2012 do 31.08.2016 na maloletú Q. vo výške 24 426,12 Eur, z toho na spotrebnú časť výživného k rukám matky sumou 5018,06 Eur a na sporiacu výživného sumou 19 408,06 Eur na osobitný účet maloletej zriadený matkou, uloženia povinnosti otcovi uhradiť nedoplatok na maloletého S. N. na zročnom výživnom za obdobie od 09.09.2012 do 31.08.2016 vo výške 16 606,66 Eur, z toho na spotrebnú časť výživného k rukám matky sumu 4673,33 Eur a na sporiacu časť výživného na osobitný účet maloletého sumu 11 933,33 Eur, to všetko do 12 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Za vecne správny potvrdil aj výrok, ktorým súd prvej inštancie uložil matke povinnosť zriadiť v prospech detí osobitný sporiaci účet, oznámiť otcovi jeho názov a číslo, ako aj povinnosť nakladať s prostriedkami na účte len so súhlasom súdu. Uviedol, že sa stotožňuje s celkovou výškou odôvodnených potrieb maloletých detí, tak ako ju stanovil súd prvej inštancie aj čo do skutkového zistenia týchto odôvodnených výdavkov, aj čo do právneho posúdenia výšky výživného určeného otcovi, keď výška výživného za toto obdobie zodpovedá potrebám maloletých detí, ako aj možnostiam a schopnostiam otca. Rozsudok súdu prvej inštancie vo zvyšku, čo do uloženia povinnosti prispievať na výživu maloletej Q. a maloletého S. N. počnúc od 01.09.2016 do budúcnosti a vo výroku o trovách konania, zrušil v zmysle § 389 ods. 1 písm. c) C. s. p. a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, považujúc rozhodnutie v tejto časti založené na nedostatočnom zistení skutkového stavu veci a následnom predčasnom, a teda nesprávnom právnom posúdení.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súvislosti s porušením práva na spravodlivý proces, odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď napriek žiadosti odporcu o odročenie pojednávania, ktorú nemožno považovať za kvalifikovanú žiadosť v zmysle v tom čase platného procesného kódexu (§ 119 ods. 3 O. s. p. v spojení s § 101 ods. 2 O. s. p.) pojednávanie neodročil a konal v neprítomnosti odporcu. Nakoľko žiadosť o odročenie pojednávania obsahovala aj návrh na vykonanie dokazovania, dodal, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. V súvislosti s otcovou námietkou porušenia rovnosti účastníkov zo strany zákonnej sudkyne, ako aj vzhľadom na neštandardnú mailovú komunikáciu medzi zákonnou sudkyňou a právnou zástupkyňou matky konštatoval, že vzhľadom na neodkladnosť rozhodnutia o žiadosti o odročenie pojednávania a potrebu oboznámenia účastníkov s rozhodnutím o tejto žiadosti nie je spôsob mailovej komunikácie medzi sudcom a právnym zástupcom neprijateľný, a preto nezistil porušenie práva na spravodlivý proces.

4. Proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu, podal otec dovolanie, ktoré odôvodnil dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Uvedenú vadu zmatečnosti videl otec jednak v nedostatku odôvodnenia súdnych rozhodnutí; najmä v absencii dôvodov z ktorých vychádzal odvolací súd a rovnako aj súd prvej inštancie keď

rozdělil určenú výšku výživného na spotrebnú časť a časť sporiacu, resp. čo bolo základom pre výpočet nielen bežného výživného ale predovšetkým pre výpočet sporiacej časti pre obe maloleté deti, ako aj z dôvodu, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie a neumožnil mu zúčastniť sa pojednávania, napriek jeho žiadosti o odročenie pojednávania. Výslovil názor, že prvostupňový súd mal pojednávanie odročiť na iný vhodný termín a poskytnúť mu možnosť prejednávania veci v jeho prítomnosti. Uviedol, že vo veci rozhodovala sudkyňa, ktorej zaujatosť bola odhalená a zistená v rámci odvolacieho konania. Rozsudky oboch súdov považuje za arbitrárne, svojvoľné a nezákonné. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti, odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 C. s. p., a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci. Zároveň navrhol zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

5. Matka vo vyjadrení uviedla, že zotrváva na svojich doterajších prednesoch a vyjadreniach.

6. Kolízny opatrovník sa k dovolaniu nevyjadril.

7. Konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sú mimosporovými konaniami, ktoré sú s účinnosťou od 1. júla 2016 upravené samostatne v ustanoveniach § 111 a nasl. zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“).

8. Podľa § 2 ods. 1 C. m. p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia C.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 395 ods. 1 C.m.p. platí, že ak § 396 neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Keďže § 396 C.m.p. s dopadom na predmetnú vec „neustanovuje inak“, platí C.m.p. aj na toto konanie.

10. Podľa § 77 C.m.p. dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 ods. 1 C.s.p.), a to oprávnenou osobou zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

12. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 C.s.p.

13. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 C.s.p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

14. V danom prípade odporca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Otec vyvodzoval procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. v nedostatku odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie a rozsudku odvolacieho súdu.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou - návrhom uplatneného nároku.

18. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

19. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

20. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

21. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

22. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že odvolací súd sa v prejednávanej veci objektívne uspokojivo vysporiadal s tým, prečo rozdelil určené sumy výživného v jednej polovici na potreby detí a v jednej polovici na potrebu úspor. Mal za preukázané, že odporca má dostatok majetku, aby mohol deťom poskytovať výživné aj vo forme úspor, ktoré im v neskoršom veku môžu slúžiť na zabezpečenie vzdelania alebo štart do života, a to aj pre prípad, keby na strane otca nastali také skutočnosti, že si svoju vyživovaciu povinnosť nebude môcť plniť alebo si ju bude môcť plniť iba v obmedzenom rozsahu.

23. Dovolateľ vyvodzoval procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. aj v skutočnosti, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočné dokazovanie vo veci, vo veci rozhodol na základe nejakých internetových poznatkov, ktoré sudkyňa aplikovala bez opodstatnenia, čím vykrývala dôkazy, ktoré mala predložiť matka, a čo opakovane vytykal súdu prvej inštancie nielen odvolací súd ale nepriamo sa toho dotkol aj Ústavný súd Slovenskej republiky.

24. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej právnej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ OSP zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

25. Dovolateľ vyvodzoval procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. aj v skutočnosti, že súd prvej inštancie mu neumožnil zúčastniť sa prejednávania veci v jeho prítomnosti, nakoľko pojednávanie nariadené na deň 27. júna 2016, napriek jeho žiadosti o odročenie pojednávania z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu, neodročil.

26. Základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti (tiež čl. 38 ods. 2 Ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd, obdobne čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

27. Ustanovenie § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ktorý bol v čase rozhodovania súdu účinný) určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka: riadne predvolanie a absencia žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Napokon je potrebné uviesť, že v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník neustanoví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

28. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), posudzuje súd podľa konkrétnych okolností. Existenciu dôležitého dôvodu môže preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti účastníka o odročenie pojednávania. Jej dôvodnosť skúma predovšetkým z hľadiska preukázania skutočnosti, z ktorej žiadateľ vyvodzuje existenciu ním tvrdeného dôležitého dôvodu.

29. Zdravotný stav účastníka je dôvodom na odročenie pojednávania len v prípade, že účastník nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu zúčastniť sa pojednávania, pričom uvedené musí vyplývať z vyjadrenia ošetrojúceho lekára. Žiadosť o odročenie pojednávania nemožno v zmysle v tom čase platného procesného kódexu považovať za kvalifikovanú. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súd prvej inštancie súd mu neumožnil zúčastniť sa prejednávania veci v jeho prítomnosti.

30. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vyvodzoval procesnú vadu zmätočnosti uvedenú v § 420 písm. e/ C. s. p. aj v skutočnosti, že vo veci rozhodovala zaujatá sudkyňa, ktorá informáciu o neodročení pojednávania na deň 27. júna 2016 zaslala v neskorých večerých hodinách na e-mail jeho právneho zástupcu. Podľa názoru dovolateľa bol tento neštandardný postup sudkyne len vyvrcholením jej osobnej zaujatosti voči dovolateľovi.

31. V zmysle § 420 písm. e/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu

vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

32. V zmysle § 49 ods. 1 C.s.p. je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania.

33. V zmysle § 49 ods. 3 C.s.p., dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti.

34. Subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďovať prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, že sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať "sine ira et studio", teda nezávisle a nestranne. (5 Cdo 140/2011).

35. Z obsahu spisu vyplýva, že vzhľadom na neodkladnosť rozhodnutia o žiadosti o odročenie pojednávania bol spôsob mailovej komunikácie medzi sudkyňou a právnu zástupkyňou prijateľný. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že vo veci rozhodla zaujatá sudkyňa, dovolací súd vadu uvedenú v § 420 písm. e/ nezistil.

36. Dovolateľom vytýkaná zaujatosť sudkyne nie je procesnou vadou zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ a e/ a nezakladá prípustnosť dovolania podľa týchto ustanovení.

37. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie odporcu ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

38. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. a § 451 ods. 3 C.s.p.

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.